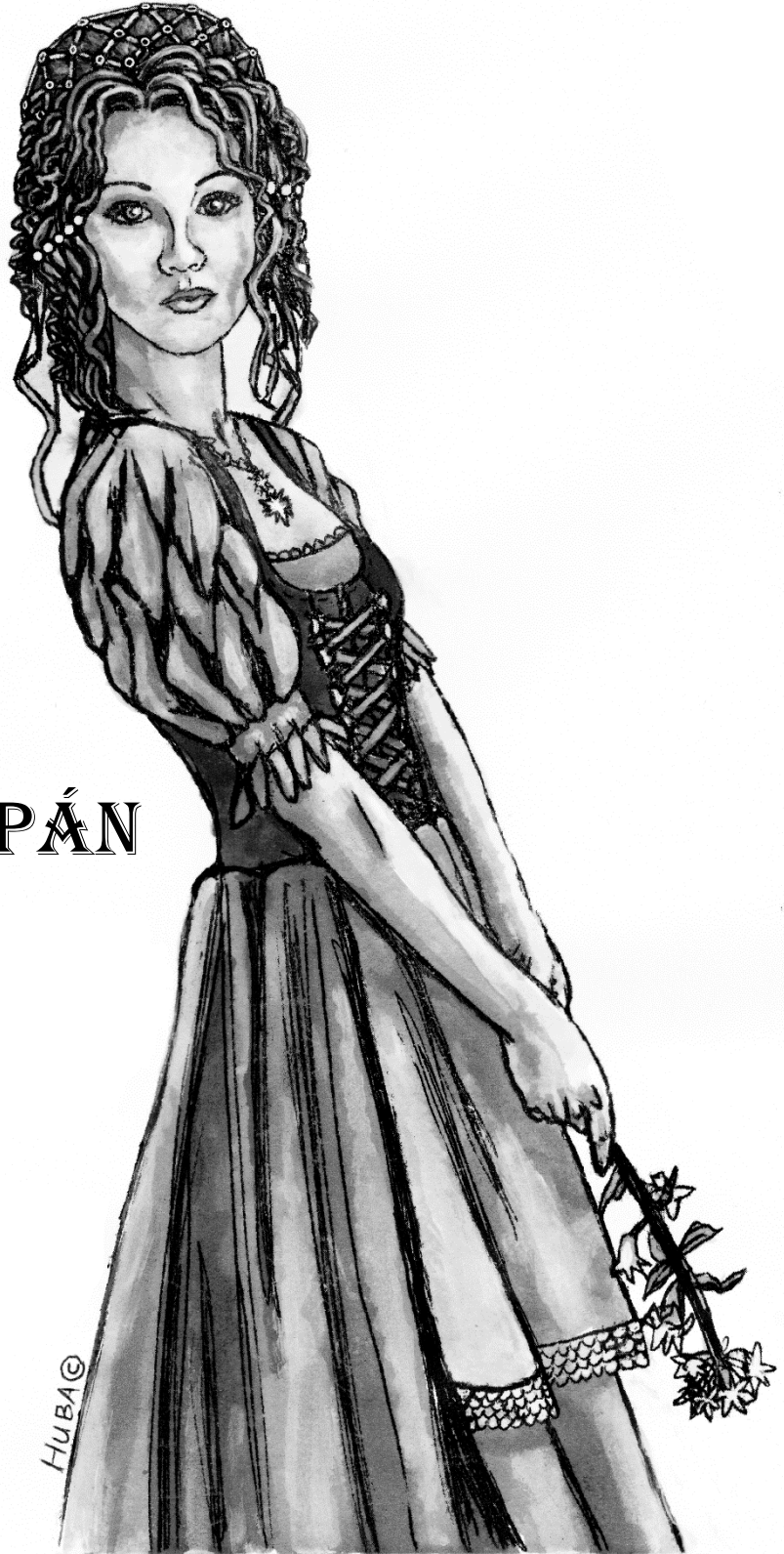

ÜVEGES
HUBA:

CSAK AZ ISPÁN
SEGÍTHET!

#romantikus ❤️ #történelmi 🏰 #szórakoztató 😊 #+16
önálló elbeszélés

Copyright ©2021, Üveges Huba

A várkapu mindkét nehéz, vasalt szárnyát szélesre tárták. A magányos lovas bevágatott a várudvarba. A várúr hajlongva sietett elébe – maréknyi lovagja és szolgálója kíséretében.

– Hosszan megvárattál, Zirkai! – vetette oda a lovas, majd lepattant almásderes paripája hátáról. Szélesvállú, vastagnyakú férfijú volt, erős állkapoccsal, merészen csillogó barna szemekkel. Igazi férfiszépség lehetett volna, ha nem olyan alacsony és nincs az a túlméretezett sasorra.

– Nem jelentetted be, hogy jössz, ispán uram! – tárta szét két karját az őszszakállú, pocakos várúr.

– ♪Aki hívatlanul jön, Nem való a hivatalba, De ihat vizet az itatóba, Ha már úgy is egy marha!♪ – szavalta egy hórihorgas alak, ügyetlen lantjátékkal kísérve a rögtönzött rímeket.

– Elnézést kérek, nagyságodtól! – hajolt meg Zirkai. – Ő csak a bolondom. Nem szabad komolyan venni a szavakat, melyek elhagyják száját.

– ♪Ő az uram, Gábor, Aki hülye már a sok piától, Akinek nagyon csúf a neje, S nincs soha egy jó ötlete!♪ – mutatott a bolond az urára. Majd mutatóujja a vendég felé fordult: – ♪Te meg vagy az ispán, A sehonnai Tádor, Aki levágott néhány kontyost, S a mi levegőnket rontja most! Kinevezett téged a király, Aki mindenbe belepiszkál. Mátyás a híres-neves, Aki mindig nagyon kotnyeles!♪

A várúr nem bírta ki, elnevette magát. Ellenben, a vendégnek meg sem rezdült az arca, szigorúan nézte a furcsa urat és a furcsa szolgát.

– Bocsánatod kérem! – kapott észbe Zirkai Gábor és odébb lökdöste a bohócot. – Többet nem fog előfordulni! – hadarta ijedt hangon. – Dicsőség a királyunknak!

– Dicsőség! – biccentett Tádor.

– Aztán meg had gratulálok, nagyuram, a kinevezésedhez! Hol is éltél annak előtte, már ha szabad ily balga kérdést feltegyek?

– Eresszél már be az otthonodba, eleget voltam mára a szabad ég alatt! – mordult rá az ispán.

– Hogyne! – készségeskedett a várúr, és bevezette a nagyurat a lakótorony lovagtermébe.

Az ispán levetette magáról a farkasbundás subát és a csúcsos süveget, majd az egyik szolgáló gondjaira bízta. Ahogy hosszú szőke haja lehullott aranyhímzésű dolmányára, még előkelőbbnek látszott, mint annak előtte.

– ♪Azt mondják...♪ – kezdett bele a bolond, ám ezúttal gazdája faron billentette, és kitessékelte.

– Hosszú út áll mögötted, Tádor nagyuram, gondolom megéheztél, megszomjajztál.

– Meg bizony! – ült le az ispán a nagy, faragott asztalhoz.

– Fiam, hozass bort és szólj rá a szakácsnőre, hogy igyekezzék a vacsorával! – rikácsolta Zirkai.

Az egyik szolga azon nyomban ugrott is, hogy teljesítse ura parancsát.

– Holnap eljönne-e velem a királyi vadászatra? – tette fel a kérdést az ispán, teljesen váratlanul.

– A királyi? – esett le a várúr álla. – Hogy én a királyi vadászatra?

– Igen.

– Nem, nem, kegyelmes uram, én oda nem vagyok hivatalos – állapította meg keserűen a várúr, és a fejét rázta.

– Most már az vagy! – A vendég egy viaszpecséttel lezárt papírtekercset gurított az asztalra.

A várúr izgatottan felkapta. Feltörte a hollós pecsétet, kilapogatta a sárga papírost, majd hangosan felolvasta.

– Egy királyi meghívó! Nekem! Egy egész hét a király társaságában? Ó, hát ez aztán igazán nagyszerű! – lelkesedett.

– Az bizony – biccentett Tádor. – Megérdemled, Gábor uram! Úgy hallottam, igazán jó szervező vagy! A birtokaid szép pénzt termelnek, és sok katonát adnak a vármegyei bandériumba.

– Igaz, ami igaz – mosolygott elégedetten Zirkai.

A szolgák mindkettejük elé ízes, fűszeres bort tettek.

– Igyunk hát a vadászatra! – emelte poharát az ispán.

Koccintottak és ittak.

– Az új ispánra, Tádorra! – emelte magasba poharát a várúr.

Arra is ittak.

– A Zirkaiak dicső dinasztiájára! Soha ne hasadjon magja! – emelte poharát a vendég, de erre aztán leolvadt a házigazda arcáról a mosoly.

– Arra ugyan hiába iszunk! – csóválta a fejét Zirkai Gábor. – Én vagyok családomnak utolsó evilági képviselője, és alighanem, ha csak a Jóisten nem tesz csodát, én is maradok.

– Ez azért van, amit a bolondod mondott? Valóban olyan csúf az az asszony?

– Szó, ami szó... De nem ez a gond. Alighanem velem van a hiba. Nem elég erős a magom! – sóhajtott nagyot.

– Bizonyosságod van felőle?

– Teljességgel. Ha elég erős lenne, akkor, ha nem is a nejemtől, de a mosónőmtől vagy a szakácsnőmtől már kellett volna gyermeknek születnie.

– Szakácsnő? Mosónő? Gábor uram, hát ennyire nem szereted a nejed?

– Hogyne szeretném! – tiltakozott a várúr. – Szeretem az eszességét! Szeretem nagy élénk szemeit, göndör haját. Igaz, ami igaz a nejemnek se csöcse, se fara, vékony mind a nádszál... és ezt ki nem állhatom. Amikor férjként meglátogatom, mindig az az érzésem, mintha egy tizenöt éves fiúval lennék.

Tádor a fejét csóválta.

– Nem szereted eléggé – állapította meg. – Na de semmit se félj, majd én segítek! Talpra hát! Elkísérlek az asszonyodhoz!

– Arra semmi szükség! – hebegte Zirkai. – Kész vagyok akár meg is esküdni, hogy már mindent megtettem.

– Tegnap is? Tegnap előtt is?

– Minek annyira erőlködni azon, ami úgy se megy.

– Nem nyitok vitát, Zirkai! – emelte fel hangját az ispán. – Elkísérlek a feleségedhez, rátok csukom az ajtót, aztán két fertályóraig ki sem eresztelek onnét!

A várúr elsápadt kissé, de aztán engedelmeskedett.

– ♪Gábor urat papok nevelték, Puha ember lett belőle, Száz asszonnyal hál, Még sincs egyiktől se gyereke! Őt még az ő ronda kis felesége sem 'szeresse!♪ – kezdett rá a bolond, amint a folyosóra értek, s bizonyosan folytatta is volna, ha Tádor nem vágja a falhoz.

– Ezúttal sikerülni fog! – veregette meg Tádor a várúr hátát.

A hitvesi szoba ajtaja kitárult. A vár asszonya pedig ott ült a baldachinos ágy szélén és éppen ruhát hímzett.

Kikerekedett Tádor szeme a fiatalasszony láttán. Jó alaposan megbámulta a hosszú nyakú, sudár teremtést, aki – a várúr szavait megcáfolva, s a bolond tébolyodotti mivoltát igazolva – nagyon is, hogy szép volt. Ráadásul, a késői órára tekintettel, mindössze egy térdig érő, félig áttetsző selyeming volt rajta.

– Borbála, kedvesem – szólott az asszonyhoz férjura –, ez a férfi itt az új ispán, Kanizsai Tádor.

Borbála, amint felnézett és meglátta az idegen nagyurat, szemérmesen maga elé húzta a takarót.

– Kegyelmes uram – mondta csilingelő hangon, s fejet hajtott.

– Örvendek, nagysága! – hajolt meg az ispán. Majd finoman beljebb tessékelte a várurat, és rájuk zárta az ajtót.

A várúr öt perc múlva kopogtatott. Tádor rosszállóan rázta fejét, de végül csak kiengedte.

– Megtörtént, hallhattad. A többi már csak az Úr közbeavatkozásán múlik – jelentette ki Zirkai.

Az ispán gondterhelt arccal ballagott a várúr mellett, vakarta a fejét. A következő pillanatban aztán mosolyra húzódott szája. Biztatóan veregette hátba a várurat.

– Meglátod, Gábor, ezúttal meg lesz az eredménye!

A bőséges vacsora után mind a várúr, mind az ispán aludni tértek.

Az alvás annyira jól sikerült, hogy Tádor még másnap kilenckor is az ágyat nyomta, ötödszörré is elkergetve az őt ébresztgetni próbáló szolgát.

– Nagyuram, indulnunk kellene, mert így el fogunk késni a királyi fogadásról! – rontott be a szobába Zirkai Gábor.

– Jaj-jaj... – nyögte az ispán.

– Nagyuram? Hogy érti kegyelmed azt, hogy „jaj-jaj”? – vörösödött el a várúr feje.

– Nagy betegség kapott el engemet – felelte Tádor. Előbb nagyot nyelt, majd köhögni kezdett. – A tegnapi lovaglás... éreztem én, hogy megfáztam.

– Katonadolog! – vágta rá az idegesen toporgó férfiú. – Ha a király hív, akkor menni kell!

Tádor felkönyökölt és megragadta a várúr dolmányát.

– Több együttérzést, barátom! – morogta.

– Jól van, nagyuram, alássan kérlek, eressz el! – futott le egy izzadtságcsepp Zirkai homlokán.

– Rendben – biccentett az ispán, s eleresztette Gábor urat. – Én itt maradok, amíg fel nem épülök. A király egész biztosan megérti majd. Neked pedig, barátom, megengedem, hogy a király előtt az én nevemben képviselhesd a vármegyét.

– Valóban? – csillant fel Zirkai szeme.

– Valóban – biccentett Tádor, majd átnyújtotta a pecsétgyűrűjét.

Zirkai Gábor kapva kapott után, s örömeiben kézen csókolta a beteget.

– Volna még valami... – folytatta Tádor.

– Igen, nagyuram?

A nagyúr ismét megragadta a házigazdát.

– Vidd magaddal a bohócodat is! Mert ha itt hagyod, akkor biz-isten kitépem a nyelvét!

– Igenis, ispánom – egyezett bele Zirkai.

– Helyes – eresztette el az ispán.

Zirkai Gábor megindult az ajtó felé.

– Aztán még egy apróság! – szólt utána az ágyat nyomó zászlósúr.

– Igen, nagyuram?

– Küld be hozzám a kedves feleséged! Énekelhetne pár szép egyházéneket a mielőbbi felgyógyulásomért!

– Nagyszerű ötlet! – vágta rá a várúr. – Rögvest küldetem.

Az ispánnak akadt még pár apróbb kérése, de aztán, végül csak útjára bocsájtotta Zirkait. A várúr gyorsan, mondhatni lóhalálában intézkedett, hogy minden a vendég óhajai szerint történjen. Majd lóra pattant, s elindult, hogy a királyi vadászatra idejében odaérjen. Kicsiny kíséret követte: három legjobb lovagja vágatott mellette. Illetve az egyik lovag mögött ült még egy negyedik lovas is: az udvari bolondja.

Tádor türelmesen feküdt az ágyában, tekintetével a csilláron pislákoló gyertyák fényét fürkésze. Jó fél óra múlva aztán kinyílt az ajtó, Borbála lépett be rajta. Ezúttal rendesen fel volt öltözve: türkizkék szoknyában és bő ujjú fehér blúzban, amely fölött ugyancsak kék, szorosra fűzött mellénykét viselt. Haját kontyba fonta össze, gyöngyökkel ékítette és fátyollal takarta.

Letérdelt a férfi ágya előtt. Letette a földre az imakönyvet, kinyitotta, s gyönyörű kristálytisza hangján énekelni kezdte.

Tádor nem is bírt tovább feküdni, már az első ének után fel kellett ülnie – ha másért nem, hát azért, hogy a nőt jobban láthassa. Nem bírt nem belefeledkezni, nem bírta ki, hogy ne falja fel szemével Borbálát.

A nő tekintete az ötödik ének után találkozott a férfiével. Arca azon nyomban elpirult.

– Az angyalok sem énekelnék szebben – súgta a beteg.

– Kérlek, kegyelmes uram, feküdj vissza! – kérte a nő.

– Nem bírok – felelte Tádor. – Ahogy Lázár sem feküldhetett rögvest vissza sírboltjába, miután Krisztus urunk feltámasztotta. Ugyanúgy én sem tehetem, miután édes hangod már egyszer a fülembé mászott.

– Ha nem fekszel vissza, akkor legalább ne nézz így!

– Hogy nézhetnék másképp egy élő, eleven tündérre?! – tiltakozott Tádor.

– Akkor elmegyek! – állt fel a nő, s megindult az ajtó felé. – Úgy is akad jobb dolgom! Tádor kipattant az ágyból és útját állta a nőnek.

– Mi volna az?

– Példának okáért még a birtokot is körbe kell járjam – felelte Borbála bizonytalanul. Közben tekintete végigsiklott az ispánon.

A férfi teljes viseletben állt előtte, még a sarkantyús csizma is ott volt a lábán.

– Kegyelmed ruhában aludt?

– Nem, dehogy. Mindösszesen csak annyi, hogy reggel ugyanúgy ruhát vettem, amint az rendesen szokásom. Gondoltam, ha nagyságod csinosan felöltözik, hát én sem lehetek egyszál harisnyanadrágban.

– Szóval becsaptad a férjem! – vont a fel keskeny, íves szemöldökét Zirkainé.

– Mindössze csak úgy döntöttem, hogy sokkal nemesebb vadra vadászok, annál ami az erdőkben elejthető.

– Nem vagyok vad! – Borbála megpróbálta kikerülni a férfit, de az nem engedte neki, hogy elmeneküljön.

– Akkor hát ne nézz rám ily riadt szemekkel!

– Nem nézek riadtan – vont a össze tekintetét a nemesasszony.

– Így már sokkal jobb! Így már rögvest jobban emlékeztetsz Diánára, a vadászat istennőjére, semmint egy egyszerű vadra. Sőt, nagyságod, édes Borka, még Diánánál is ragyogóbb, istenibb szépség!

– Nem vagyok szép! – tiltakozott Borka. – Ráadásul férjes asszony vagyok. Nem akarhatsz tőlem semmit se. Úgyhogy eressz!

– Van egy jobb ötletem! – kacstintott a férfi, s kinyitotta a nő előtt az ajtót. – Járjuk a birtokot együtt körbe!

A nő kilépett az ajtón, majd tett néhány tétova lépést.

– Mennyire lovagolsz jól? – kérdezte.

– Eléggé – felelte az ispán, s szája sarkában mosoly jelent meg.

Nem telt két órába, s már három apró falvat is közbevágattak. A nő végül lelassított, hisz sötétpej hátasa már alig bírta a vad vágatát. Lassú ügetésben folytatták a birtokbejárást.

– Jól bírja a lovad, ispán uram! – biccentett a fiatalasszony elismerően.

– Szólíts csak Tádornak! Jól bírja a lovam való igaz. Pedig nehéz dolga van! Hisz kevés oly ügyes lovas akad e vidéken, mint te, Borka!

– Mármint a nők között...

– Hidd el, tündérem, nem csak a nők között!

– Ne szólíts így!

– Megbeszéltük. De arra nem tudsz rávenni, hogy ne is lássalak annak!

– Elképesztő vagy! – mosolyodott el Borka, majd ismét megsarkantyúzta lovát. Vágtattak még pár mérföldet a napfényben úszó őszi tájon. Keresztül dús mezőkön, s keskeny erdei csapásokon. Majd mikorra a vár asszonyának lova ismét elfáradt, újfent lelassítottak. Lépésben folytatták útjukat.

– Mond csak, hányszor jártad már körbe a birtokot? – kérdezte Tádor.

– Számát sem tudom – rándította meg vállát az asszony.

– Annak alapján, ahogy az ösvényeket ismered, ahogy szóba elegyedsz a parasztokkal és számon tartod apró-cseprő ügyeiket, muszáj arra következtetnem, hogy nem is a férjed az, aki eme birtok ügyeit ily jól megszervezi. Hanem sokkal inkább te vagy az, aki kézben tartja a gyeplőt!

– Én? Ugyan már! – felelte a nő elbizonytalanodó hangon.

– Tudom, hogy így van.

– Valóban?

– A madarak messze elviszik a híreket. Messzebb, mint gondolnád!

A nő nem felelt, de érdeklődve tekintett Tádorra.

– Arra gondoltam – mondta a férfi –: csodás özvegyasszony lehetne belőled!

– Aztán te elvennél, és onnantól kezdve nem csupán a király hangja lennél e megyében, hanem egyszersmind a vármegye egyik legnagyobb birtokosa is. Felejtsd el!

Tádor elmosolyodott és a fejét rázta.

– Félreértettél. Nekem nincsenek ilyen ambícióim. Tulajdonképpen csak segíteni akarok. Pusztán azért, mert úgy látom, hogy megérdemled a segítséget. Nehéz életed volt...

– Semmit nem tudsz az életemről! – vágott a szavába Borbála, s ha csak futó pillanatig is, de dühtől izzott a tekintete. – Semmit! – ismételte meg.

– Ez baj... – Tádor elgondolkozva vakarta meg az állát. – Ugyanis én mindent tudni akarok rólad! – nézett mélyen a nő szemébe. – Az életeredől, a bánatodról, a vágyaidról... mindent!

A nő leszegte fejét, s tompán nézett a lova előtti útra.

– Miért? – kérdezte végül.

– Mert kell legyen valaki, aki melletted van. Aki segít.

– Nem lehetsz mellettem! – csóválta a fejét Borbála.

– Ha megözvegyülnél, a birtok törvényes örököséként, akár nőágú házasságot is köthetnél, avagy akár özvegyi sorban is maradhatnál. Így vagy úgy, de ura lehetnél az életednek.

– Nem kívánom a férjem halálát! – tiltakozott a nő.

– Rendben. Akkor mit kívánsz, édes Borka?

– Miért, talán teljesíted? – nevette el magát Borbála.

– Talán igen.

A nő bizonytalanul ráncolta homlokát.

– Ki vele! – biztatta Tádor.

– Rendben – biccentett az asszony. – Azt kívánom, hogy a férjem elismerjen... és azt, hogy szüljek neki egy gyermeket.

Az ispán felkacagott, majd hirtelen lefordult a ló hátáról. Aztán megfordult a ló alatt, és úgy tért vissza a nyeregbe. Egy frissen szakított kék harangvirágot nyújtott a nő felé.

– Látod milyen vagy? – kérdezte a nő. – Az utolsó októberben nyíló virágszálát sem tiszteled annyira, hogy le ne tépd!

Tádor közelebb lovagolt Borkához, s dió-barna hajába tűzte a virágszálát.

– Most csak egyetlen virágszál virágzása igazán fontos énnekem – tette kezét a nő kezére, amiközben mélyen a szemébe nézett.

A nő előbb elpirult, majd apró mosoly jelent meg arcán.

Tádor mindkét lovat megállította. Közelebb hajolt Borkához, s ajkát annak tűzpiros ajkához tapasztotta – finoman megízlelte puhaságát, édes ízét. Ujjai összefonódtak. Kiszárvátva pedig a nő is csókra nyitotta száját, hogy aztán hosszú percekre egyé váljanak egy izzó, szenvedélyes csókban.

– Menjünk vissza a várba! – javasolta az asszony.

– Remélem nem bántottalak meg?

– Nem, dehogy. Éppen ellenkezőleg. Ennél sokkal többet akarok! – mondta Borbála, s az alsó ajakába harapott, úgy mosolygott rá.

Visszamentek a Zirkaiak ősi bírtokközpontjába. Megebédeltek, majd Zirkainé kézimunkázni kezdett komornája társaságában. Aztán meg is vacsoráztak, aminek után az ispán és a vár úrnője jó éjt kívántak egymásnak.

Tádor idegesen járkált fel, s alá a tágas vendégszobában, majd belebújt csizmájába, s megindult az ajtó felé. De még mielőtt lenyomhatta volna a kilincset kopogtatás állította meg. Azonnal ajtót nyitott.

Borka nesztelenül lépett be. Ezúttal, csizma helyett, puha prémpapucs volt a lábán. Bereteszte maga mögött az ajtót, s aztán rögvest a férfi nyakába ugrott. Vadul ölelték, s csókolták egymást, s közben egyre közelebb kerültek az ágyhoz.

– Feküdjön le a beteg! – súgta Borka szépen csilingelő hangon a férfi fülébe.

Tádor boldogan engedelmeskedett.

A nő előbb csak billegette magát, majd érzéki táncba kezdett. Nagyon lassan, egyenként szabadult meg ruharabjaitól: a szorosra kötött mellénytől, a blúztól, majd a kétréteg szoknyától. Végül aztán, ott állt – egy nyakéktől eltekintve – anyaszült meztelenen. Kihúzta magát: kibontott, kusza göndör hajával, almaforma két kis keblével, karcsú derekával.

– Még mindig tetszem? – kérdezte.

A férfi hosszan nézte, s nem bírt betelni a látvánnyal.

– Kimondhatatlanul! – felelt végre. Aztán felállt, s karját a nő kecses, törékeny teste köré fonta. Újból csókolni kezdte, ha lehet még nagyobb szenvedéllyel. Megcirógatta Borbála arcát, majd gyengéden simogatva felfedezte testének minden porcikáját.

– Te következel! – súgta a nő, majd szépen lassan megfosztotta Tádort is a ruházatától. Egymás ölelésébe temetkeztek. A puha ágyba süppedve, a ruhásládán és földre terített prémeken. Szenvédélytől hevítetten, a gyönyörök gyönyörében, újra és újra egyesülve. Reggelre persze Borbálának vissza kellett térnie a szobájába, de aztán a következő éjjelen és az azután következőkön – egészen, amíg a hét napnak vége nem lett –, újra és újra egymáséi lettek, újabb és újabb csúcokat érve el a közös élvezetben.

Végül aztán megérkezett a férj, s közösen ültek le a gazdagon megterített ebédlőasztalhoz.

– Örülök, hogy jobban tetszel lenni, nagyuram – nyugtázta a várúr a vendége egészségügyi állapotában beállt változást.

– Szerencsére, már csakugyan jobban vagyok – biccentett az ispán. – Hamarosan útra is kelek. Igazából már, hamarabb is elmentem volna, de gondoltam megvárom amíg kend visszaér. Tudja, búcsúzás nélkül távozni nagy illetlenség.

– Ez egy igazán szép gesztus, nagyságodtól! – biccentett Zirkai Gábor.

– Na és, Gábor, hogy telt a vadászat? Jól érezted magad? – kérdezte az asszony.

– Fantasztikusan! – vágta rá Zirkai lelkesen. – Illetve... Az igazság az, hogy a királyt sajnos nem láttam. Aztán meg túl sok meghívott nem is volt, rajtam kívül... De a királyi fő-szállásmester úgy a gondomat viselte! Anyám méhében nem volt olyan jó dolgom! Ráadásul elejtettem egy kapitális szarvasbikát is, aminek haza is hozhattam a trófeáját. Isteni volt! – kurjantott fel. – Illetve... Hát a bolondot sajnos elvesztettem. Az egyik királyi vadász muflonnak nézte... na de hát annyi baj legyen!

Tádor ispán széles mosollyal fogadta a beszámolót. Tekintetét azonban nem kerülte el, hogy Zirkainé milyen kikerekedett szemekkel nézett órá.

Ebéd után, Tádor a szobájába ment, hogy összepakoljon. Borka persze készségesen jelentkezett, hogy segítsen a vendégnek.

– Miért nem mondtad?! – förmedt rá mihelyst ketten maradtak. – Avagy, nem is tudom, hogyan volna illő ezt kérdezzem tőled...

Tádor markába fogta nő gyenge kezét.

– Nem lett volna jó, ha elmondom, de azért örülök, hogy végül rájöttél. Szeretem, ha egy nő okos! És te az vagy. Remélem, hogy a vágyaid valóra válnak, drága Borka! Majd időnként menesztek futárt, add majd neki a levelet, amit nekem írsz. Ugye fogsz írni, drága?

– Hát hogyne! – felelte a nő. Elmosolyodott, de egy-egy könnycsepp is összegyűlt szeme sarkában. – Ég veled! – Felállt, majd gyors léptekkel távozott. De azért, az ajtóból visszanézve, dobott hátra még egy csókot.

Kilenc hónap telt el, s Mátyás király éppen egy nagyszabású hadjáratot vezetett. Egy hosszú ostrom közepén tartott, amikor futár érkezett hozzá. Mátyás elvonult királyi sátra dolgozóhelyiségébe. Feltörte a levélen a viaszpecsétet, majd olvasni kezdett:

Tádornak, a legrövidebb ideig regnáló Valkó vármegyei ispán önagyságának részére!

Ispánom, képzeld el, egészséges fiúgyermeket hoztam eme szép világra. Ennek ráadásaképpen kicsit meg is híztam. No, azért ne egy sertésnek tessék elképzelni engemet! Továbbra sem vagyok egy vastag asszonyság, no de itt-ott gömbölyödök, avagy ahogy a férjem mondaná: végre van mit fogni rajtam. Fogja is rendesen! Azt hiszem, kilencévnyi házasság után, végre tényleg sikerült belémszeressen. Remélem, ez legalább oly örömmel tölt el téged is, ispánom, mint példának okáért engemet szeretett királyunknak Aragóniai Beatrixszal kötött frigye. Akárhogyan is legyen, tudd meg, hogy sokat segítettél, és én hálával teli szívvel gondolok reád, Kedvesem!

Bár a fiamat mégsem rólad, hanem inkább bölcs királyunkról neveztem el:

Matyi lett a neve az én kis lelkemnek.

Csókolja nagyságodat, a magyar hon szerény leánya:

Vojkay Borbála

A Fekete Sereg egyik zsoldosvezére lépett be a sátorba, és izgatottan várta, hogy a király feléje vesse tekintetét, s ő szót kérhessen.

– Van amikor csak az ispán segíthet! – sóhajtott fel Mátyás, és elégedetten mosolygott. Összehajtogatta a levelet, majd becsúsztotta mellvértje alá.

– Mond, fiam! – intett a katonának.

– Felség, baj van az onagerekkel! – tört ki a vitézből.

A király felvonta szemöldökét.

– Az onagerekkel? – álmétkodott, majd hirtelen elkacagta magát. – Ej, a hét szentségit neki, hogy mennyi mindenhez kell értenie egy királynak!

VÉGE